

A principis dels anys seixanta, l'emissora de ràdio local era el cor de la ciutat de Figueres, ja que es feia ressò de tot el que passava en qualsevol dels àmbits locals. Gosaria dir que gairebé tots els figuerencs se la sentien molt seva.

D'altra banda, una bona part del jovent amb inquietuds artístiques o culturals, que venien del teatre d'aficionats o futurs estudiants de periodisme, vam formar part de l'equip de treballadors o col·laboradors de la que va ser Ràdio Popular de Figueres EAK 82, un equip que capitanejava Manuel Pont i Bosch, llavors sacerdot, i sempre poeta.

Montserrat Minobis hi treballava des que es va començar a emetre, al 1961; i ben segur que va ser entre les quatre parets d'aquells estudis, senzills i casolans, on va descobrir un amor tant viu per la ràdio que la portaria a desenvolupar la seva extraordinària carrera professional.

Vam treballar juntes uns anys; ella ja n'hi portava un parell quan jo m'hi vaig incorporar; érem locutores de continuïtat i també col·laboràvem en programes de caire literari o cultural. Podria dir que les primeres lliçons de Ràdio me les va donar la Montse, des de la seva experiència acabada d'estrenar.

Persona de principis, seriosa i responsable, amb un sentit de l'humor molt fi, sempre va ser una bona companya i una bona amiga, amb qui compartir una bona estona i en qui es podia confiar. A la llibreria de casa crec que encara conservo un llibre que em va regalar en un aniversari, *la Mare*, de Pearl S. Buck. Va ser el meu primer llibre seriós. Tota una premonició dels camins tant diferents que agafàriem en les nostres vides. Uns camins que, de ben segur, tornaran a coincidir quan els nostres dies no siguin dies, ones enllà, en un infinit desconegut...

Fins llavors, Montse!

Rosalina Carreras